

[Undervisningsministeren]

siepolitik, vil man stå med dette årgangsproblem, og man vil stå i en situation, hvor der så at sige ikke skal ansættes nogen som helst.

For det andet vil jeg anføre som et forsonende element, at der i de sidste 15 år er blevet ansat masser af gymnasielærere, uden at de har bestået deres pædagogikum, for da der var lærermangel, ansatte man dem i lange baner uden pædagogikum. Det er altså ikke noget ukendt, og jeg tør vædde på, at det antal lærere, som ifølge den foreslåede ordning vil blive ansat uden pædagogikum, vil komme til at andrage promiller af det antal, der i de foregående år er blevet ansat uden pædagogikum.

For det tredje er der jo kun tale om en overgang. Vi er alle sammen enige om, at pædagogikum på længere sigt bør lægges ind i universitetsstudierne. Når der igen bliver mulighed for at ansætte mange gymnasielærere – og det gør der jo på et fremtidigt tidspunkt; det kan være, det bliver lidt før årtusindskiftet, det kan være, det bliver lidt efter; vi ved ikke, om det bliver om 15 år, om 20 år eller om 25 år, men på et tidspunkt bliver der ganske mange, der går af på grund af pension, og i øvrigt er det svært at forudsige fremtiden, så det kan blive endnu før – til den tid er vi sikre på, at pædagogikum for længst er lagt ind i universitetsstudiet, så til den tid har vi altså løst det problem, jeg her omtaler.

Disse tre forsonende elementer synes jeg faktisk er ganske stærke at føre i marken, og jeg vil opfordre ordførerne til, at de under indtryk af disse tre argumenter accepterer den ulempe, som vi alle kan se. Der er tale om en ulempe, som i de nærmeste fem år i hvert fald ingen som helst reel betydning får, fordi der skal ansættes så få.

Mange har talt om langsommeligheden, når det gælder universitetsreformer. Det kan jeg bekræfte, og hr. Ole Vig Jensen kunne give den historiske oplysning, at det er 12 år siden, han første gang talte om pædagogikum her fra talerstolen. Det var nyt for mig, men jeg tvivler ikke på det. Jeg synes også, at jeg har hørt om det i hvert fald i de ti år, jeg har været her, stort set hvert år.

Nu er der jo imidlertid ved at ske noget på universiteterne; man er ved at tage sig sammen. De humanistiske fakulteter – for dem drejer det sig jo især om – er ved at fin-

de ud af, at man skal tilbyde de studerende nogle elementer, som kan lede dem andre steder hen.

I den forbindelse vil jeg gerne påpege det paradoksale, det næsten groteske, i den nuværende situation. De af hr. Riishøj omtalte arbejdsløse akademikere, som jeg, hvad enten han vil tro det eller ej, føler lige så meget for, som han gør, er nemlig i dag i den situation, at det offentlige giver dem et halvt års arbejde med løn, hvis de vil ind i gymnasiet, men ingenting giver dem, hvis de vil andre steder hen, hvor de måske kan få en fremtid. Det er jo en grotesk måde at lokke kandidaterne ind på et sidespor på. Der er altså et element af usundhed, hvis jeg må bruge det ord, i dette, at man direkte med en så fordelagtig ansættelse i et halvt år lokker unge til at indstille sig på en tilværelse, som vi med sikkerhed ved de ikke kan få senere hen. Det er i lyset af dette, jeg synes hr. Riishøj bør moderere sine alt for stærke ord her. Jeg gad vide, hvad hr. Riishøj egentlig vil gøre ved denne problematik, for jeg har jo gjort ham opmærksom på, at det er et spørgsmål, hvor meget det ville betyde, at man realiserede selv de mest utrolige ideer om f.eks. at øge standarden i gymnasiet med 2 pct. hvert eneste år. Det er et spørgsmål, om realiseringen af dette utvivlsomt dybtføjte SF-ønske overhovedet ville opveje faldet i ungdomsårgangene. Ville det overhovedet føre til, at der nu var en hel masse arbejdsløse magistre, der kunne få arbejde i gymnasiet? Nej, hr. Riishøj, det ville det ikke, og derfor vil selv en SF-politik overhovedet ikke løse problemet, og den vil ikke fjerne den groteske situation, vi har i dag, hvor der er pædagogikum et halvt år med løn for dem, der vælger det, der desværre ikke er en fremtid i i de nærmeste år, og hvor der ikke er noget for dem, der vælger en tilværelse med fremtid i.

Så mange var ordene. Jeg håber, at jeg også med disse mere generelle bemærkninger sammenfattende har fået svaret på det, der er spurgt om.

Riishøj (SF):

Der er i hvert fald nogle ting, der skal undersøges nærmere i udvalget, og jeg håber, de radikale vil være med til det, for denne sag afgøres selvfølgelig som sædvanlig i forhandling med regeringens støtteparti.